

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσως Ἐπαρχίας — καὶ σὶτὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσως χέρι.
Ἄλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ.
κι' ὅσιν φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μας μιά δεκάρα.

Τοῦ Ἰουλίου ὀκτὼ καὶ δέκα,
ὡς ἔδω πέρα, Ρωμῆέ μου, στέκα.

Ὀκτὼ πούντος κι' ἑβδομήντα καὶ ἀκόμη ἑκατό,
τὸν Ρωμῆο γιὰ ἓνα μῆνα κατὰ μέρος παραιτῶ.

Ὁ Ρωμῆος adieu σὰς λέει
καὶ γελά μαζί καὶ κλαίει.

Λοιπὸν συγγνώμην ταπεινῶς ἐξ ὀλων σὰς ζητῶ
καὶ τοὺς γνωστοὺς κι' ἀγνώστους μου τοὺς ἀποχαιρετῶ.
Σὰς λέγω, φίλοι Ἕλληνες, μὲ λύπην καὶ μὲ πόνον
ὅτι θά παύσω τὸν Ρωμῆον δι' ἓνα μῆνα μόνον,
διότι ἐτοιμάζομαι δηρὸ τόμους νὰ ἐκδώσω
καὶ ἀπορῶ κι' ἐξίσταμαι πῶς θά τὸ κατορθώσω.

Μὰ μὴ θυμώσετε γι' αὐτὸ, καλοὶ συνδρομηταί,
καὶ σεῖς οἱ ἀναγνώσταί μου κι' οἱ ἀνταποκριταί.
Ὁ χρόνος, καθὼς ξέρετε, ὡσὰν πουλί διαβαίνει,
καὶ δὲν θά χάσετε, πολὺ ἂν κι' ὁ Ρωμῆος δὲν βγαίνει.
Εἰς τὰς θερμὰς ἀγκάλας σὰς γελῶντες δέξασθέ με,
μικρὸν καὶ οὐχ ὁράτε με, μικρὸν καὶ ὀψεσθέ με.

Ἐλπίζω δέ, ἀγαπητοί, πῶς μετὰ ἓνα μῆνα
καὶ πάλιν εἰς τὰ ἴδια τῆς θά εἶναι ἡ Ἀθήνα,
πῶς δὲν θά λείψουν οἱ θερμοὶ καὶ ποῦροι πατριῶται,
πῶς κι' οἱ Τελῶναι βέβαια θά κλέβουνε ὡς τότε,
πῶς θά πληθαίνει πάντοτε ἡ λέρα καὶ ἡ βρώμα,
καὶ ἴσως Παρίσι ὁ Τσιγγῆρος θά ξύνεται ἀκόμα.

Ἐλπίζω πῶς θά ἔχωμεν καὶ νέας ἐκλογὰς
μὲ μαχαιρῆς, μὲ κουμπουρῆς, μὲ φόνους καὶ σφαγὰς.
Ἐλπίζω πῶς δὲν θάχουνε πεντάρια τὰ Ταμεῖα,
πῶς κι' ἄλλας κόπρους θά εὔρουν ἀρχαίου μεγαλείου,
ἐλπίζω θείᾳ χάριτι πῶς δὲν θά λείψῃ μία
ἀπὸ τὰς τόσας ἀρετὰς αὐτοῦ τοῦ βασιλείου.

Ἐλπίζω, φίλοι Ἕλληνες, εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν
πῶς δὲν θά γίνῃ πόλεμος κανεὶς πρὸς τὸ παρόν.
Καὶ νῦν πρὸς πάντας εὐχομαι, κυρίου καὶ κυρίας,
πρὸς τέρψιν καὶ χαρὰν ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ σὰς δούλου,
ὄλους μὲ πάχος νὰ σὰς ἴβω καὶ μὲ περιφερείας
καθὼς ἐκείνην τοῦ Μιμῆ τοῦ Παπαρρηγοπούλου.

Μὲ ταύτην τὴν παρήγορον καὶ ἀγαθὴν ἐκτίδα
τινάζομαι ἀκράτητος ἴσως ἀστραπῆς τοὺς ἵππους
μὲ σηκωμένα τὰ μαλλιά καὶ μὲ στριμμένη βίδα,
κι' ἐντὸς μικροῦ ὀψόμεθα καὶ πάλιν εἰς Φιλίππους.
Γιὰ ἓνα μῆνα μοναχὰ τὴν τύρβην παραιτῶ,
τόκα λοιπὸν κι' ὀρεβουάρ, σὰς ἀποχαιρετῶ.

